

той не съвсѣмъ безнаказано излизаше отъ всички тия безбройни веселби, на които бѣше каненъ и неканенъ гостъ. Харчеше пари, здравето му се разнебитваше. Но имаше и нѣщо по-лошо : груби и невъзпитани хора злѣ тълкуваха нѣкои шегѣ на стареца и твърдѣ жестоко му отвърщаха. Една още нездравѣла рана на челото му бѣше скорошенъ бѣлѣгъ отъ такава разпрания. Нехаенъ къмъ външността си той си бѣше всѣкога. Но още по-окжсанъ, по-изцапанъ и по-нечистъ изглеждаше сега.

Думитѣ на Нейка не го разсърдиха. Тѣ само го огорчиха и отчаяха още повече. Защото тъкмо за това си мислѣше и самъ той. Нейко бѣше турналъ прѣста си право на раната му. Миналото му се виждаше непоносимо, противно и срамно, въ бждещето не търсѣше утѣха. Излишенъ товаръ е той на себе си и на хората. Ето пролѣтъ е, всички работятъ и се трудятъ, а той е скръстилъ рѣцѣ и стои. Въ очитѣ на всѣки срѣщнатъ човѣкъ не чете ли ясно прѣзрѣние и укоръ? Нейко е правъ, никакъвъ иконописецъ той не е. Не и фирмописецъ, и простъ бояджия не е. Човѣкъ дори не е. Пияница е, окаяна пияница само и нищо повече!

Той изпъшка, изправи се и по навикъ се запжти къмъ кръчмата. Но нѣкаква рѣка сѣкашъ го потегли назадъ и той се спрѣ, ядосанъ и засраменъ отъ себе си. И безъ това въ кръчмата нѣмаше никого. Наведенъ надъ тефтеритѣ си, Къню прѣглеждаше стари вересии. Дѣдо Недко се повърна и бавно и напосоки трѣгна изъ село. Врѣмето бѣше все тѣй хубаво. Припичаше, но не ставаше горещо. Въздухътъ бѣше бистъръ и кристално прозраченъ. Нѣмаше сѣнки, нѣмаше още тежка зеленина и ярки бои. Всичко изглеждаше нѣкакъ оголено, сухо и безцвѣтно. Но имаше много слънце и прѣди всичко, — просторно и синьо небе. То надничаше и се усмихваше отвсѣкъдѣ : прѣзъ клонетѣ на овошкитѣ, между покривитѣ на кжшитѣ, надъ оградитѣ и надъ далечнитѣ очѣр-